

Del pebrot

any I.—n.º VI. bimensual humorístic 15 de octubre de 1930 preu: 15 cts.

entreviu amb la caixa municipal

cavalcant una escombra, no pas de les que venen a casa en cruanyes, sinó una d'adequada banyada en les calentes bótes del meritori perebotero, una nit de l'any 26 hom viatjava per l'espai.

vol curtet per la rambla, cop d'ull al café de la càmara, veig aquell «sereno» federal de tota la vida donant-se el bec amb el pupi Palmer.

muntant una escombra com la meva hom es filtra per les parets com el «comendador» del tenorio.

fem via cap a la casa gran.

serien les 12 de la nit, a la planta baixa els vigilants i «serenos»; encarregats de tocar «pitos» en cas d'alarma, dormen tranquilament voltant una estufa de llenya que va a 39 de coll.

quin quadre més enternidor.....

anem amunt. ja som davant la caixa, que al veuren's es torna tota vermella. la meva vista que, degut a un tip d'ulls de gat, fa la competència al fill del marquès de valldara, s'extasia davant del contingut de la caixa.

12 cartutxos de calderilla, sembla que n'hi ha part de francesa. 175 pessetes paper moneda i 14 duros amb monedes de 5 i 1 pta. 2 pilonets de peces de 2 cèntims. en un recó 14 terenyines amb les corresponents aranyes juguen a l'escarbat bum-bum.

parlem amb la caixa, però ella queda muda, assenyalant-nos la dependència del costat.

allà anem, a tots els recons de l'habitació hom creu distingir-hi unes barbes blanques que aguanten una cara cadavèrica ornamentada amb mitges ulleres.

el zum-zum d'una mosca ens inquieta. els llibres salten automàticament dels prestatges i es posen a les nostres ordres.

desfilen davant nostre unes camionetes ford, un cotxe pels morts del segle XIV, una contracta d'escombraries, una d'aigües, una altra de fluid elèctric, etc., etc.

davant la nòmina dels empleats municipals, a hom li salten les llàgrimes; quant i quant sacrifici, pobres empleats municipals.....

hom es dona compte d'haver arribat la repartidora.

segueix una filera fantàstica de viatges, italia, madrid, barcelona, olot i *islas adyacentes*.

sentim remor... són els «serenos». la caixa que ja ha perdut la por ens crida.

—¿què passa?.....

—home, voldria confessar-me, ja veus com estic, cada dia més prima, fa por veure treballar aquesta genteta, amb quin delit s'hi fan, tothom mira d'estirar el braç, i, fill meu, són tants que tiren que a l'últim se'm veuran les costelles, això és xauxa, no sé pas com s'ho faran després, puix un dia o altre ha de rebentar.....

—bé, dona, no t'ho prenguis així, després de tot, a tu què!

—oh! és que temo que se m'enportin a mi i tot, puix bé hauran de fer un simulacre per quedar bé, puix no estaran pas disposats a afrontar-ne les conseqüències.....

en aquells moments, la mosca que no ha deixat un moment de zumbejar se'ns acosta i diu:

—no tinguis por, caixa, res et passarà, puix tenim un *individuo* que és capaç de fer quedar bé al mateix moro mussa, és un vertader pinxo amb matemàtiques.

cop d'estisores al temps i passa un any.

podem veure que la mosca tenia tota la raó, l'*individuo* és un mestre de l'equilibri, però vaja, sort en té d'un *secretari* que l'ajuda força.

—sir tom - hatek.

semblances

i

endevinalles

I. — Amb què es relaciona el flagell de la ramaderia porquina empordanesa, amb en B.rn.rd.t. P.lm.r?

II. — Amb què s'assembla alguna noia figuerenca, amb una agència de transports local, molt acreditada?

III. — Amb què es diferencia en F.rt.n.t d'En S.l.r Gr. i En B.ss.g.ny.s?

IV. — Amb què es diferencia una torre ben vistosa de la nostra ciutat amb alguna parella dedarrera hora?

(Les solucions es poden veure a la plana 7.^a).